

Arrest

nr. 60 127 van 21 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 2 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 19 februari 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali uit Mitrovicë en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Tijdens de Kosovaarse oorlog in 1999 werd u met uw ouders door de Serviërs naar een vluchtelingenkamp gebracht in het Servische gedeelte van Mitrovicë. Een zestal jaar geleden ontmoette u in het kamp uw huidige partner, H.(...) R.(...) (O.V. 6.680.059). Ergens in 2009, toen u ongeveer zeven maanden zwanger was van uw jongste kind, verhuisde u met uw gezin terug naar uw oude wijk 'Ulica Fabricka' in Mitrovicë. U deed dit omdat de Albanezen jullie zegden terug te keren. Toen u ongeveer achteneenhalve maand zwanger was vielen vier onbekende Albanezen op een avond bij jullie thuis binnen. Eerst werd uw partner aangevallen en nadien kreeg ook u enkele vuistslagen in de buik. De volgende ochtend ging uw partner met een politieagent spreken die steeds bij jullie in de straat stond. De agent beloofde uw partner dat hij naar jullie thuis zou komen, maar jullie hebben hem nooit gezien. Omdat u veel pijn had, gingen jullie, na het gesprek met de politieagent, naar een ziekenhuis aan de Servische zijde van de stad. In eerste instantie wilde men u in het ziekenhuis niet onderzoeken, maar uiteindelijk werd u er toch onderzocht. Tijdens het onderzoek zag men in het ziekenhuis dat uw kind op komst was en uiteindelijk beviel u er met een keizersnede. U bleef slechts één dag in het ziekenhuis. Amper een week nadat u terug thuis was van uw bevalling kreeg u opnieuw problemen met Albanezen. Ze schreeuwden en gooiden regelmatig met stenen naar jullie huis, waardoor jullie schrik hadden en niet goed konden slapen. Uit angst dat er nog andere incidenten zouden plaatsvinden besprak u uw problemen niet met de lokale Roma- of Ashkali-vertegenwoordigers. De problemen die u kende in Mitrovicë zorgden er ook voor dat u tot op de dag van vandaag 's nachts dikwijls roepend wakker wordt en angstgevoelens kent. Uiteindelijk verliet u met uw gezin Kosovo op 31 augustus 2010 en kwam u aan op 2 september 2010 in België, waar u dezelfde dag nog een asielaanvraag indiende. U wenst niet naar Kosovo terug te keren daar u vreest er vermoord te zullen worden door Albanezen. U bent in het bezit van uw Kosovaarse geboorteakte en Kosovaars nationaliteitsbewijs, uitgereikt respectievelijk op 6 en 7 april 2010 te Mitrovicë.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die door uw partner, H.(...) R.(...) (O.V. 6.680.059), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt: "Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er de nodige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw beweerde recent verblijf in Mitrovica tot augustus 2010. U beweerde sinds 1999 een onderkomen gevonden te hebben in een Roma-kamp in het noordelijk, Servisch, deel van Mitrovica en daar tot 2009 verbleven te hebben. U kon het kamp waar u gedurende tien jaar zou hebben verbleven echter niet bij naam noemen (CGVS, p. 2). Geconfronteerd met de namen van enkele in het noordelijk deel van Mitrovica aanwezige kampen, ondermeer 'Osterode' en 'Cesmin Lug', waren deze u geheel onbekend. Van iemand die beweert tien jaar op een bepaalde plaats gewoond te hebben mag redelijkerwijze op zijn minst verwacht worden dat hij de naam kent van de plaats waar hij al die jaren verbleven heeft (CGVS, p. 6). Verder stemt uw verklaring dat er op het moment van uw vertrek 2000 tot 3000 Roma verbleven in het kamp waar u woonde geenszins overéén met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal ter zake beschikt. Immers, anno 2009 werden de in Mitrovica aanwezige Roma-kampen 'Osterode' en 'Cesmin Lug' bevolkt door ongeveer 500 respectievelijk 170 personen. Uit niets in de informatie blijkt het bestaan van een kamp met 2000 tot 3000 Roma-bewoners. Wat betreft uw verklaring dat de KFOR gestationeerd was in het kamp waar u verbleef, moet opgemerkt worden dat de KFOR slechts tot 2005 in het kamp 'Osterode' een basis kende. Evenmin had u enig idee wat de nationaliteit van de in Mitrovica aanwezige KFOR-eenheid betrof (CGVS, p. 3). Wanneer u jaren in een kamp zou hebben gewoond waar de KFOR een basis zou hebben gehad, kan op zijn minst toch verwacht worden dat u op de hoogte bent van de nationaliteit van de in het kamp gestationeerde KFOR-eenheid. Tevens zet het feit dat u als Roma van geen van de Romawijken in Mitrovica de naam kan geven de geloofwaardigheid van uw beweerde recent verblijf aldaar verder op de helling. Ook het feit dat u geen van de hoofdstraten van Mitrovica kan benoemen en de huidige naam niet kent van 'Ulica Fabricka', waar u sinds 2009 terug zou hebben verbleven, komt de waarachtigheid van uw relaas niet ten goede. Ondanks uw gebrek aan scholing is dit toch een elementaire kennis van Mitrovica waarover u zou moeten beschikken, temeer daar u verklaarde uw gehele leven in Mitrovica gewoond te hebben (CGVS, p. 2-3, 5). Ten slotte diende u ook de namen van de lokale Roma-vertegenwoordigers, aanspreekpunten voor uw gemeenschap in geval van problemen, schuldig te blijven (CGVS, p. 9).

Dat er met rede ernstig getwijfeld kan worden aan uw beweerde recent verblijf in Mitrovica wordt bevestigd door de eveneens sterk ontoereikende kennis van uw partner, Mutishi Bukurije. Ook uw partner bleef de namen van de Roma-kampen, Roma-wijken en hoofdstraten in Mitrovica schuldig (CGVS partner, p. 2-3, 6). Aan de verklaring van uw partner dat de toegang tot het kamp 'beheerd' werd door Serviërs die door middel van stalen deuren bepaalden wie er wanneer het kamp binnenkwam of verliet, kan, gelet op de informatie beschikbaar over de kampen in Mitrovica, niet het minste geloof worden gehecht (CGVS partner, p. 2). Verder kon uw partner evenmin de naam van de door Mitrovica stromende waterloop geven (de Ibar stroomt door Mitrovica en vormt de scheiding tussen Noord-Mitrovica, hoofdzakelijk bewoond door Serviërs, en Zuid-Mitrovica, hoofdzakelijk bewoond door Albanezen) (CGVS partner, p. 6). Voorts verklaarde uw partner niet te weten wat UNMIK is of doet. UNMIK (United Nations Interim Administration in Kosovo), de tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo, die ondermeer jarenlang instond voor de uitgifte van identiteitsdocumenten, was tot voor enkele jaren omnipresent in Kosovo en is er nu nog steeds aanwezig. Dat uw partner ook geen enkele notie heeft over wat KFOR is of doet, is veelzeggend voor jullie frauduleuze verklaringen, temeer daar volgens uw verklaringen KFOR gestationeerd was in het kamp waar jullie verbleven (CGVS, p. 3; CGVS partner, p. 3). KFOR, hetgeen staat voor 'Kosovo Force', is de vredesmacht van de NAVO die na het einde van de oorlog massaal werd ontplooid in Kosovo en tot op de dag van vandaag alomtegenwoordig is in het Kosovaarse straatbeeld.

Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er zeer ernstig getwijfeld kan worden aan het beweerde verblijf in Kosovo van uzelf en uw partner de afgelopen jaren. Bijkomend kan er hier nog op gewezen worden dat noch u noch uw partner enig overtuigend begin van bewijs van jullie daadwerkelijke aanwezigheid in Kosovo na 1999, zoals bijvoorbeeld een identiteitskaart van UNMIK of een Kosovaarse identiteitskaart of geboorteaktes voor jullie drie kinderen die allen na de oorlog geboren werden, hebben neergelegd. De door jullie neergelegde geboorteaktes en nationaliteitsbewijzen van u en uw partner staven geenszins jullie recent verblijf in Kosovo, aangezien deze documenten ook door derden bij de burgerlijke stand kunnen worden verkregen, zoals u zelf ook aangaf. U stelde immers dat uw oom deze attesten voor u zou zijn gaan aanvragen en afhalen (CGVS, p. 3-4; CGVS partner, p. 3).

Wat er ook van zij, aangaande uw verklaringen Kosovo verlaten te hebben daar u in 2008 in het Servische gedeelte van Mitrovica tweemaal door vier onbekende Serviërs geslagen en met een mes in uw been gestoken werd en omdat u in 2009, wanneer u terug in de wijk 'Ulica Fabricika' woonde, er op een avond vier gemaskerde Albanezen bij jullie thuis binnenvielen die u en uw partner sloegen, dient opgemerkt te worden dat deze verklaringen geenszins in overeenstemming te brengen zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (CGVS, p. 5-9). Uit deze informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in de gemeente Mitrovica wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

De waarachtigheid van uw relaas wordt verder ondermijnd daar er enkele fundamentele tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal. In tegenstelling tot u verklaarde uw partner dat de Albanezen die bij jullie binnenvielen in 2009 niet gemaskerd waren (CGVS, p. 8; CGVS partner, p. 5). Verder verklaarde uw partner dat u naar aanleiding van dit incident in 2009 de daaropvolgende dag, voor u met haar naar het ziekenhuis ging, een politiemans aansprak die steeds toezicht hield bij jullie op straat, terwijl u in dit verband verklaarde de dag na het incident 's ochtends onmiddellijk naar de dokter te zijn gegaan met uw partner, de dokter jullie aanraadde naar de politie te stappen, maar dat jullie dat uit angst niet gedaan hebben (CGVS p. 8-9; CGVS partner, p. 5). Ook aan uw bewering dat u voor dit incident in 2009 niet naar de politie en/of andere in Kosovo aanwezige veiligheidsinstanties bent geweest omdat u in het verleden meermaals tevergeefs klacht probeerde neer te leggen in verband met eerdere tegenover u gepleegde agressie (u zou in 2008 tweemaal door onbekende Serviërs bedreigd zijn en gestoken zijn met een mes) kan weinig geloof gehecht worden (CGVS, p. 9-10). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP

(Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden.

Uit de hiervoor geciteerde informatie wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo en dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de RAE-gemeenschap wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde aanvallen in 2008 en 2009 door Albanen en Serviërs in Kosovo. Aldus kan evenmin geloof gehecht worden aan jullie bewering met psychische problemen te kampen ten gevolge van deze problemen in Kosovo (zie neergelegde medische attesten; CGVS partner, p. 6).

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn 'Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo' d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo' d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Kosovaarse geboorteakte en nationaliteitsbewijs staven louter uw identiteit en nationaliteit, die door mij op zich niet betwist worden. Echter, zoals hierboven reeds werd aangegeven, bewijzen deze twee documenten geenszins op ondubbelzinnige wijze uw beweerde recent verblijf in Kosovo. De door u neergelegde medische documenten geven uitsluitend weer dat u en uw partner in België een arts geraadpleegd hebben voor jullie beweerde psychische problemen en dat er een aantal bezoeken gepland stonden bij dokter B.(...) K.(...). Deze documenten kunnen evenwel geen ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van de door jullie beweerde problemen in Kosovo en bijgevolg van het verband tussen deze problemen en jullie beweerde psychische problemen."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw geboorteakte en nationaliteitsbewijs staven louter uw identiteit en nationaliteit, maar deze elementen worden in bovenstaande beslissing nergens betwist. Hier kan herhaald worden dat deze documenten op zich geen doorslaggevend bewijs leveren van uw beweerde recent verblijf in Kosovo.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar partner H.R. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 60 126 van 21 april 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van H.R. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker overloopt de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de actuele veiligheidssituatie voor minderheden in Kosovo en vermeldt daarbij de initiatieven die worden genomen om de integratie van de Roma-minderheid te bevorderen. Verzoeker wijst erop dat het plan slechts in werking is getreden in 2009, het moment waarop verzoeker reeds lang uit Kosovo was vertrokken. Volgens verzoeker is het niet voldoende erop te wijzen dat de autoriteiten zich bewust zijn van een bepaald probleem en een actieplan hebben opgesteld. Het verbod op vernederende en mensonterende behandelingen uit artikel 3 van het EVRM vereist niet enkel dat de autoriteiten een bepaalde actie ondernemen, doch ook dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt nagegaan in welke mate deze effectief zijn, wat volgens verzoeker in casu niet is gebeurd. Vervolgens wijst verzoeker op het CEDOCA-rapport gebaseerd op een missie van het Commissariaat-generaal naar Kosovo in september 2009. Hiertegen brengt verzoeker in dat er in september 2010 een nieuw rapport werd uitgebracht door Amnesty International, met name “Not welcome anywhere: stop forced return of Roma to Kosovo”. Dit rapport levert volgens verzoeker in zeer duidelijke bewoordingen kritiek op het beleid inzake (gedwongen) terugkeer naar Kosovo. Verzoeker wijst erop dat de situatie zodanig ernstig is dat Amnesty International een moratorium eist wat de gedwongen terugkeer naar Kosovo betreft. Uit dit rapport blijkt volgens verzoeker dat zelfs de meest fundamentele basisrechten niet gegarandeerd zijn voor Roma in Kosovo. Hoewel het kritiek inzake het terugkeerbeleid is, is dit volgens verzoeker ook relevant voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. De manier waarop Roma behandeld worden, houdt een inbreuk in op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) aangezien het, gelet op de omvang van de discriminatie, die zich zowel op het vlak van scholing, de arbeidsmarkt als op het vlak van bepaalde sociale voordelen voordoet, een vernederende en mensonterende behandeling uitmaakt. Verzoeker wijst erop dat het CEDOCA-rapport een laatste update kende op 25 oktober 2010, dus na de publicatie van het rapport. Tijdens het verhoor heeft de raadsman van verzoeker hiernaar verwezen, zo beweert hij, en de commissaris-generaal heeft hier geen melding van gemaakt. Het CEDOCA-rapport maakt evenmin melding van dit verslag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst op de initiatieven die werden genomen door de Kosovaarse overheid, de Kosovaarse grondwet en de antidiscriminatiewet. Dit staat volgens verzoeker in schril contrast met de bevindingen van het geciteerde rapport waarin wordt gesteld dat de wetgevende initiatieven inzake discriminatie in de praktijk niet worden toegepast. Volgens verzoeker zijn de partiële lezing en het citeren van het CEDOCA-verslag en het gebrek aan vermelding van het Amnesty-verslag in het CEDOCA-rapport en het gebrek aan vermelding ervan in de bestreden beslissing een teken dat het Commissariaat-generaal niet op objectieve wijze te werk is gegaan en niet met alle informatie rekening heeft gehouden om tot een beslissing te komen waardoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is

aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het beweerde recente verblijf van verzoeker in Mitrovica. Verzoekers beperkte kennis van de Roma-kampen in Mitrovica, de even beperkte kennis van zijn partner en het ontbreken van elk document dat een recent verblijf zou staven, tonen voor de commissaris-generaal aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun verblijf in Kosovo. Bovendien kunnen de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de vervolgingsfeiten, met name dat hij door Serviërs zou zijn geslagen en in zijn been gestoken niet in overeenstemming worden gebracht met de informatie waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en werden er tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn partner. Tevens wordt er in de bestreden beslissing op grond van de informatie die aan het dossier werd toegevoegd, gewezen op het feit dat er voldoende maatregelen worden genomen om bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Er kan volgens de commissaris-generaal geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en aan zijn bewering dat hij met psychische problemen kampt ingevolge de gebeurtenissen in Kosovo. In de bestreden beslissing wordt ten slotte gewezen op de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo" van 9 november 2009 waarin benadrukt wordt dat de aanvragen van asielzoekers uit Kosovo op hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is omwille van zijn totale gebrek aan kennis over de Roma-kampen en Roma-wijken in Mitrovicë, omwille van de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote over de vervolgingsfeiten én omdat de beschreven vervolgingsfeiten niet in overeenstemming te brengen zijn met de objectieve informatie waarover de commissaris-generaal beschikt (bestreden beslissing, p. 2-3). De Raad neemt deze motieven over en schuift deze overwegingen, die op zichzelf reeds volstaan om de beslissing afdoende te schragen, op grond van het devolutief karakter van het beroep als determinerend motief naar voor. Daarbij komt dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht wijst op de incoherentie tussen verzoekers verklaringen en de beweringen in zijn verzoekschrift. Verzoeker verklaarde immers Kosovo verlaten te hebben op 31 augustus 2010 (stuk 4, gehoorverslag CGVS 16/12/2010, p. 4), terwijl hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij in 2009 reeds lang uit Kosovo vertrokken was. Uit al deze elementen leidt de Raad af dat verzoekers relaas volstrekt ongeloofwaardig is.

2.5. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas maakt verzoeker zijn individuele vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag geenszins aannemelijk en kan hij zich ook niet langer steunen op datzelfde relaas om aan te tonen dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Voor zover verzoeker de algemene veiligheidssituatie van Roma in Kosovo aanvoert en stelt dat dit gelijkgesteld kan worden met een behandeling zoals verboden door artikel 3 van het EVRM beperkt hij zich in wezen tot de stelling dat de initiatieven van de Kosovaarse overheid die in de bestreden beslissing worden genoemd geen praktisch effect ressorteren. Hij tracht dit te staven aan de hand van een aantal uit de context gerukte citaten uit mensenrechtenrapporten, doch dit volstaat niet om de analyse van de commissaris-generaal op grond van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd aan het wankelen te brengen. Hieruit kan rechtsgeldig worden besloten dat er voldoende maatregelen worden genomen om bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Ten overvloede merkt de Raad op, zoals verzoeker trouwens zelf aangeeft, dat het door hem bedoelde rapport van Amnesty International betrekking heeft op de gedwongen terugleiding van Roma naar Kosovo wat in casu niet aan de orde is, aangezien de bestreden beslissing de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, en geen gedwongen terugleiding van verzoeker inhoudt. Er kan de commissaris-generaal hoe dan ook geen motiveringsgebrek of onzorgvuldigheid worden verweten door hiermee geen rekening te houden en er kan evenmin worden ingezien waarom in de CEDOCA-informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd melding zou moeten worden gemaakt van dit rapport louter omdat het van recentere datum is. Verzoekers stelling dat tijdens het gehoor door de raadsman naar dit rapport werd verwezen, vindt geen steun in het administratief dossier (stuk 4, gehoorverslag CGVS 16/12/2010, p. 11).

2.7. Er werd geen schending van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN